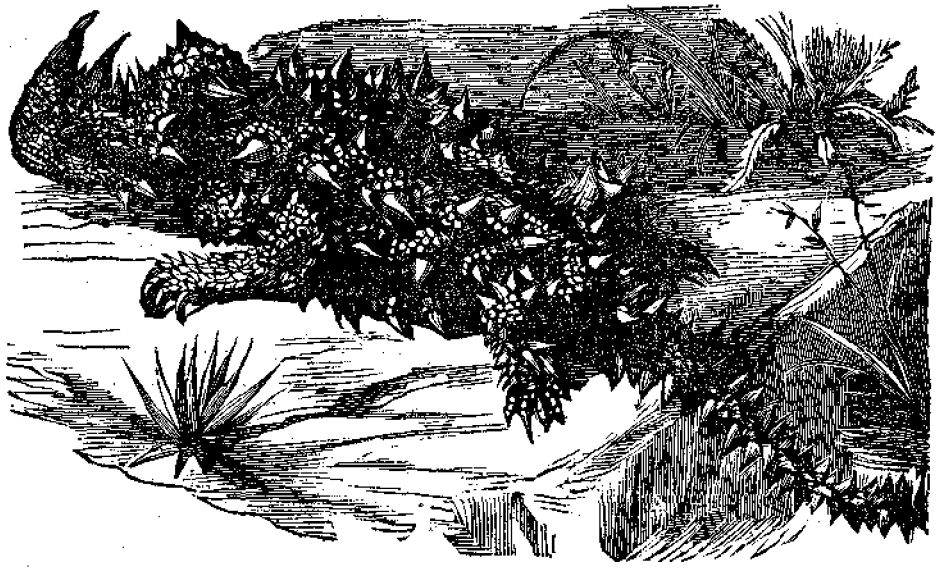

«των τοούτων είναι η βασιλεία των ουρανών.»

ΕΤΟΣ 6.
ΑΡΙΘ. 98.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 1876. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ Συναγωγή έκτακτη, Ἀθηνῶν Δρ. 1.—
Ἐπαρχικῶν » 1,20
Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπ. 10. Ἑλληνικῆς » 2,00

Ὁ Μολῶχ.

ΜΟΛΩΧ Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ.

Δὲν ὑπάρχει ὁμοταξία ζῶων, ἥτις νὰ παρουσιάσῃ τοσαύτην παραδοξὴν ποικιλίαν μορφῶν, ὅσην παρουσιάζει ἡ τῶν Σαυροειδῶν. Οὐδαίς ζωγράφος ὄσῳ καὶ ἂν ἤθελεν ὑποτεθῆ ὀφθαλμοί, ἠδύνατό ποτε νὰ φαντασθῆ καὶ παραστήσῃ ζῶον ὁποῖον ὁ Μολῶχ τῆς εἰκονογραφίας μας.

Πολλὰ ζῶα, ὡς οἱ ἀκανθόχοιροι καὶ ἄλλα φέρουσι ἀκάνθας εἰς διάφορα μέρει τοῦ σώματός των, ἀλλ' ὁ Μολῶχ ἔχει κεκαλυμμένον ὀλόκληρον τὸ σῶμά του μὲ ἀκάνθας ἰσχυρὰς ὁμοίας μὲ τὸν πολεμικὸν ὄνυχα τοῦ πετεινοῦ, καὶ οὕτω προφυλάττεται ἐντελῶς ἀπὸ παντός ἐχθροῦ.

Ὁ Μολῶχ εἶναι αὐτόχθων τῆς Αὐστραλίας καὶ ἔχει χρῶμα κυτρινοφαιόν.

**ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΕΡΩΤΗΣΙΣ
ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ**

Τί κάμνεις, μήτηρ;—ἠρώτησέ ποτε ὁ μικρὸς Ἰωάννης τὴν μητέρα του, ἐπὶ τῆς ὁποίας τὰ γόνατα ἐκάθητο.—τί κάμνεις σὺ, ἡ ὁποία δὲν ἔχεις μητέρα νὰ λέγῃς τὸ παραπόνον καὶ τὰς λύπας σου;

—Πηγαίνω εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.—εἶπε μετὰ γλοκότητος ἡ μήτηρ. Αὐτὸς ἦτο φίλος τῆς μητρὸς μου καὶ εἶναι καὶ ἰδικός μου φίλος καὶ ποτε δὲν ἐπέγηα εἰς αὐτὸν καὶ νὰ μὴ γείνω δακτῆρ.

Πόσον ώραία ἀπάντησις καὶ πόσον ἱκανοποιητικὴ!
 Ὅτι δὲ ἦτο ἱκανὸν διὰ τὸν Ἰωάννην, εἶναι ἱκανὸν διὰ
 πάντα ἄνθρωπον.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ

(Συνέχεια τῆς προηγούμενου ἀριθμοῦ.)

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΖΕΥΣ.

Ὁ Σιρ Χούμφρεϋ Δάβυ· ἐδόξαζεν, ὅτι ὁ Ζεὺς ἐ
 κατοικεῖτο ἀπὸ ὄντα, τῶν ὁποίων τὰ σώματα συνί
 σταντο ἀπὸ ἀνοριθμήτους ἐλιγμοὺς σωλήνων ἀνα
 λόγων πρὸς τὴν προδοσίδα τοῦ Ἐλέφαντος μᾶλλον
 ἢ πρὸς ἄλλο τι!

Ὁ Χιούελλ ἀπεναντίας ἐδογματίζεν, ὅτι οἱ κάτοι
 κοὶ τοῦ Διὸς ἦσαν ὄντα ἐκ πηκτώδους μάζης, ζῶντα
 ἐντὸς κόσμου ἐξ ὕδατος καὶ πύρου!

Ὁ Βριούστερ, ὅτι εἰ κάτοικοι τοῦ Διὸς ἔζων εἰς
 ὕπογειον· πόλις θερμανομένης ὑπὸ τοῦ κεντρικοῦ
 πυρὸς, ἢ εἰς ὑπόγεια σπήλαια φυχόμενα ὑπὸ τῶν
 παλιρροῦν!

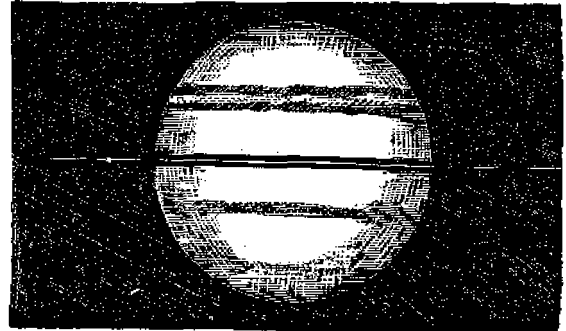
Τοιαῦτα εἶναι τινὲς ἐκ τῶν περὶ Διὸς καὶ τῶν κα
 τοίκων του τερατολογιῶν τῶν ἀστρονόμων.

Νεώτεροι ὅμως παρατηρήσεις, γενόμεναι διὰ με
 γάλων καὶ ἐχυρῶν τηλεσκοπίων καὶ τοῦ σπεκτροσκο
 πίου (ἐργαλείου), τὸ ὁποῖον ἄλλοτε θὰ περιγράψωμεν,
 ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ὁ πλανήτης Ζεὺς εἶναι καθ' ἑαυτὸν
 μικρὸς τις Ἥλιος, ὅτι τὰ συνιστώμενα αὐτὸν στοιχεῖα
 εὐρίσκονται εἰς ἀεριοειδῆ διάχυρον κατὰστασιν, καὶ ὅτι
 εἶναι ἐπομένως αὐτόφωτος. Ὅτι αἱ ζῶναι, αἱ ὁποῖαι
 παρατηροῦνται ἐκατέρωθεν τοῦ Ἰσημεριοῦ τε, δὲν εἶ
 ναι φαινόμενα ἀτμοσφαιρικά, ὅμοια μὲ τὰ σύννεφα τῆς
 ἡμετέρας Γῆς, ἀλλὰ ἀτμοὶ ὁλῶν ποριφλεγῶν, σχη
 ματιζόμενοι ἕνεκα τῆς περὶ τὸν ἄξωνα μεγάλης κι
 νήσεως τοῦ πλανήτου, ὅτι ἐπομένως δὲν εἶναι κατοι
 κημένος τοῦλάχιστον ὑπὸ ὄντων ὁμοίων μὲ τὰ ἐπὶ
 τῆς Γῆς μας. Ἐάν ὑπάρχουν ἐκεῖ ὄντα λογικὰ
 πρέπει νὰ ἦναι πλασμένα οὕτως, ὥστε νὰ δύνανται
 νὰ ζῶσιν ἐν τῷ μέσῳ τῶν φλογῶν ἐκείνων, ἐκ τῶν
 ὁποίων ἀποτελεῖται ὁ μέγας ἐκεῖνος πλανήτης Ζεὺς.

Ἐκ τούτου γίνεται προσέτι φανερόν, ὅτι αἱ σελή
 ναι τοῦ Διὸς δὲν χρημεύουσι πρὸς φωτισμὸν αὐτοῦ,
 ἀλλὰ λαμβάνουσι τὸ φῶς τῶν αἰσῶν αὐτὸν κατ' εὐθείαν.
 Ὅλαι ἐπομένως αἱ ποιητικαὶ καὶ ῥωμαντικαὶ ὑποθέσεις
 καὶ ἐκφράσεις περὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς θεάματος τῶν
 πέντε σεληνῶν τοῦ Διὸς ὑπὸ τινῶν ἐκ τῶν ἀστρονό
 μων δὲν ἦσαν εἰμὴ ἀπλάϊ φαντασμαγορία.

Ἄλλ' ἂν ὁ πλανήτης Ζεὺς δὲν δύναται νὰ ἦναι κα
 τοικημένος ὑπὸ ὄντων ὁμοίων μὲ τὰ ἐπὶ τῆς Γῆς μας,

αἱ τέσσαρες σελήναι του ὁμοῦ δύνανται. Δύνανται
 νὰ καλύπτονται ὑπὸ θαλασσῶν, ποταμῶν, δασῶν,
 καὶ χλόης καὶ νὰ τρέφωσι τὴν αὐτὴν ἀπειρίαν ὀρ
 γανικῶν ὀντων, ζῶων τε καὶ πτηνῶν καὶ ἰχθύων,
 ὁποῖα καρπηρεῖται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ἡμετέ
 ρας Γῆς.

Ὁ Κρόνος μετὰ τοῦ δακτυλίου του.

Ο ΚΡΟΝΟΣ.

Ἐάν ὁ Ζεὺς μᾶς ἐξιπτάζει διὰ τοῦ μεγέθους του—
 ὁ Κρόνος μᾶς προξενεῖ θαυμασμὸν διὰ τῆς ποικιλίας
 τοῦ συστήματος, τοῦ ὁποίου αὐτὸς εἶναι τὸ κέντρον.

Κατὰ τὸν ὄγκον ὁ Κρόνος· εἶναι μικρότερος τοῦ Διὸς·
 διότι οὗτος μὲν εἶναι 1230 φοράς μεγαλειότερος τῆς
 Γῆς, ἐκεῖνος δὲ μόνον 700. — Τὸ βάρος προσέτι τῆς
 σφαῖρας τοῦ Κρόνου εἶναι τρεῖς καὶ ἡμίσειαν φορές
 μικρότερον τοῦ βάρους τοῦ Διὸς καὶ 90 φορές μεγα
 λείτερον τοῦ βάρους τῆς Γῆς.

Ὅπως ὁ Ζεὺς, οὕτω καὶ ὁ Κρόνος στρέφεται ταχύ
 τατα περὶ τὸν ἄξονά του· εἶτε τὸ ἡμερονοχτιῶν του
 ἰσοδυναμεῖ μὲ 10 1/2 ἡμέτερας ὥρας.

Αἱ ὕλαι, ἀπὸ τὰς ὁποίας συνίσταται ὁ Κρόνος, ἔχουσι
 σύστασιν οὐχὶ πολὺ μεγαλειτέραν τῆς τοῦ Διὸς καὶ
 ἴσην μὲ τὰ τρία τέταρτα τῆς συστάσεως τοῦ ἡμετέρου
 ὕδατος, ὅπερ δειχνύει, ὅτι αἱ ὕλαι ἐκεῖναι εἶναι εἰσέτι
 εἰς βεβοτήν ἀραιὰν κατάστασιν.

Τὴν περὶ τὸν Ἥλιον περιστροφὴν του κάμνει εἰς εἴ
 κοσι ἐννέα καὶ ἡμίση ἔτη· ἢ δὲ ἀπόστασις αὐτοῦ ἀπὸ
 τοῦ Ἥλιου εἶναι δεκάκις σχεδὸν μεγαλειτέρα τῆς ἀπο
 στάσεως τῆς Γῆς ὥστε ἡ ποσότης τοῦ φωτός, τὴν ὁ
 ποίαν λαμβάνει παρὰ τοῦ Ἥλιου εἶναι πολὺ μικρὰ, τὸ
 ἐννενηκιστὸν περίπου μέρος τοῦ φωτός, τὸ ὁποῖον
 λαμβάνει ἡ Γῆ.

Ἡ βαρύτης τῶν σωμάτων, εἶτε ἡ ἐλκτικὴ δύναμις
 τοῦ Κρόνου εἶναι περίπου ἢ αὐτὴ μὲ τὴν βαρύτητα
 τῆς Γῆς μας.

ΑΘΙΓΓΑΝΟΙ ΕΙΤΕ ΓΥΦΤΟΙ.

(Ὡς τὴν Ἐφημερίδα τῶν Παιδῶν.)

(Ἐυνέχεια τῶ προηγουμένου ἀριθ.)

Εἰς τὸ φύλλον τοῦ Ἰανουαρίου ὑπεσχέθη νὰ δώσω εἰς τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς Ἐφημ. τῶν Παιδῶν πληροφορίας τινὰς περὶ τῶν Ἀθιγγάνων, πολλοὶ τῶν ὁποίων ὑπάρχουσι καὶ μετεξέ μου, καὶ ἰδοὺ εὐχαρίστως ἐκπληρῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου ἐκείνην.

Ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῆς γλώσσης τῶν καὶ τῆς συγκρίσεως αὐτῆς μὲ ἄλλας γλώσσας γίνεται φανερόν, ὅτι οἱ Ἀθιγγανοὶ κατὰρχονται ἐκ τῆς Ἰνδοστάν, καὶ ὅτι ἀφῆκαν τὴν χώραν ἐκείνην κατὰ τὸν καιρὸν, καθ' ἃν εἰσεβάλεν ἐκεῖ ὁ περίφημος διορυκτῆτωρ Τιμούρ ἢ Ταμερλάνος, ἧτοι περὶ τὸ 1404 μ. Χ.

Φαίνεται δὲ, ὅτι ἀνῆκον εἰς μίαν τῶν κατωτάτων τάξεων τῶν Ἰνδῶν, ἢ ὅποια ἁμοιάζει πολὺ μὲ αὐτοὺς ἀκόμη καὶ σήμερον κατὰ τὴν μορφήν, τὰ ἦθη, τὰ ἔθιμα καὶ ἰδίως κατὰ τὴν μεγάλην κλίσιν εἰς τὸ τρώγειν θνησιμαῖα καὶ ἄλλας ἀκαθάρτους ὕλας.

Οἱ Ἀθιγγανοὶ δὲν ἔχουν οὔτε παράδοσιν, οὔτε ἀρχεῖα μαρτυροῦντα τὴν καταγωγὴν τῶν ἐπομένως οἱ ἴδιοι δὲν γνωρίζουσι τίποτε περὶ τούτου.

Ἐπειδὴ εἰς τὴν Ῥωσσίαν ὑπάρχουσι ἀπέραντοι πεδίαδὲς κατάλληλοι διὰ βοσκὴν, ἐκεῖ εὐρίσκουσι πολυπληθεστέρους καὶ τοῦτ' Ἀθιγγάνους, ἐν μέρει μὲν ἔχοντας στημένους τὰς σκηνὰς τῶν πλησίον πλόων καὶ κωμοπόλεων, ὅπου ζῶσι διὰ τοῦ ἐμπορίου τῶν ἵππων καὶ τῆς ἱκτρικῆς αὐτῶν, συνήθως ὁμως κατὰ νομαδικὰς ὁρδὰς, διατρέχοντας τὴν χώραν καθ' ἣλας τὰς διευθύνσεις καὶ μεταρχομένους τὴν μαντείαν, τὸ προλέγειν τὰ μέλλοντα καὶ τὴν κλοπὴν.

Ἡ Ῥωσσία παρουσιάζει εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ παραδόξου τούτου λαοῦ φαινόμενον, τὸ ὅποιον δὲν ἔχει παράλληλον εἰς ἄλλο μέρος τῆς Γῆς. Μεταξὺ τῶν Ἀθιγγάνων τῆς Μόσχας ὑπάρχουσι πολλοὶ, οἱ ὅποιοι κατοικοῦσιν εἰς μεγολοπρεπεῖς οἰκίας, ἐξέρχονται ἐπὶ λαμπρῶν ὄχημάτων καὶ ἵππων καὶ δὲν ὑστεροῦσι τῶν Ῥώσων εὐγενῶν οὔτε κατὰ τὴν θεωρίαν, οὔτε κατὰ τὰς διανοητικὰς γνώσεις. Εἰς τὰς γυναῖκας τῆς ἀθιγγανικῆς κοινότητος ἐν Μόσχᾳ ὀφείλεται ἡ ἀνύψωσις αὐτῆ. Ὡς γνωστὸν οἱ Ἀθιγγανοὶ ἀγαπᾶσι τὴν μουσικὴν καὶ συνεβίβουσι νὰ παίζωσι μουσικὰ ὄργανα καὶ νὰ τραγουθῶσιν ὁποῦδήποτε ὑπάγουσι. Τὴν φωνητικὴν μουσικὴν ἐκαλλιέργησαν ἐπιτυχῶς ἐκεῖ ἐπὶ πολλὸν χρόνον αἱ γυναῖκες, ὥστε ἐπὶ τέλους κατεστάθησαν ἀπαραμίλλαι. Διὰ δὲ τῶν χρημάτων, τὰ ὅποια αἱ τραγουδίστριαι αὐταὶ ἐκ τῶν ᾄσματων τῶν συλλέγουσιν, εἶναι εἰς θέσιν νὰ διατηρῶσι τοὺς εὐπόρους συγγα-

νεῖς τῶν, τινὲς τῶν ὁποίων συνέδεσαν ἐπιγαμίαις μὲ Ῥώσους εὐγενεῖς καὶ ἐπισήμους εἰς τὴν κοινωνίαν.

Ὁ Ἀθιγγανὸς ὁποῦδήποτε καὶ ἂν εὐρεθῆ εἶναι ἀκατανόητον δὲν—εἰς τὴν Οὐγγαρίαν ὁμως πολὺ περισσότερον. Ἐκεῖ, ἂν καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ὀλίγον τι κατώτερος καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐσχάτου δούλου, ὁμως καὶ ἐν αὐτῇ τῇ δουλείᾳ εἶναι ἐλεύθερος.

Τὰ ἦθη τῶν Οὐγγρων Ἀθιγγάνων εἶναι βδελυρὰ—αἱ καταικίαι τῶν εἶναι βόθροι ἀνοποφόρου ἀκαθαρσίας,— ἡ ἐνδυμασία τῶν βακώδης — ἡ δὲ τροφή τῶν συνίσταται ἐκ βρωμαρῶν θνησιμαίων καὶ ὁμως κανεὶς ἄλλος λαὸς δὲν εἶναι εὐθυμότερος αὐτῶν—τραγωδοῦν καὶ χορευοῦν ἀενάως, παίζουσι δὲ τὸ βιολίον μὲ μεγάλην ἐπιδειξιότητα.

Οἱ ἄνδρες κἀμνον τὸ ἀμπόριον τῶν ἵππων καὶ μετέρχονται καὶ τὸν πετταλωτῆν. Αἱ γυναῖκες, ὅπως καὶ μεταξὺ μαρ κἀμνοι, περιέρχονται λέγουσαι τὴν τύχην· περιοδεύουσι δὲ τὴν χώραν ἀνενόχλητοι καὶ μαλιστα μεταβαίνουσι καὶ εἰς ἄλλας χώρας μακρυνὰς, ὅπου διὰ τῆς κλοπῆς συνήθως συναΐξουσι πολλὰ χρήματα καὶ μετὰ δύο ἢ τρία ἔτη ἐπιστρέφουσι καὶ τὰ ἐξοδεύουσι μὲ τοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς εἰς συμπόσια, χορὰς καὶ τραγωδίας.

Ὁὐχὶ σπανίως κατατάττονται καὶ ὡς στρατιῶται καὶ ἀνεξαιρέτως φέρουσι μετ' ἑαυτῶν τὴν κλίσιν πρὸς τὸ κλέπτειν. Εἶναι δὲ τόσοι ἐπιτήδειοι ὥστε σπανίως ἀνακαλύπτονται. Ὁ μέγας Ναπολέων εἶχεν ὄχι ὀλίγους Οὐγγρους Ἀθιγγάνους εἰς τὸν στρατὸν του, ὅτι εἰσεβάλεν εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ὅπου ταχέως συνήψαν στενὰς σχέσεις μὲ τοὺς ἐκεῖ εὐρίσκομένους ὁμογενεῖς τῶν καὶ διὰ τῆς βοήθειαις αὐτῶν ἐλήστευον τοὺς ἀστοχεῖς κατοίκους.

Εἰρήνη.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΔΙΑΓΩΓΗΣ.

1. Μὴ λέγετε τίποτε ἀφ' ὅσα δὲν θέλετε νὰ ἀκούσῃ ὁ Θεός.
2. Μὴ κἀμνετε τίποτε, τὸ ὅποιον δὲν θέλετε νὰ ἴδῃ ὁ Θεός.
3. Μὴ γράφετε τίποτε, τὸ ὅποιον δὲν θέλετε νὰ ἀναγνώσῃ ὁ Θεός.
4. Μὴ πηγαίνετε εἰς κἀνὲν μέρος, ὅπου δὲν θέλετε νὰ σᾶς εὕρῃ ὁ Θεός.
5. Μὴ ἀναγινώσκετε βιβλίον, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν θέλετε νὰ σᾶς εἴπῃ ὁ Θεός, «Δεῖξάτε αὐτὸ εἰς ἐμέ.»
6. Μὴ δαπανᾶτε τὸν καιρὸν σας τοιοῦτοτρόπως, ὥστε νὰ μὴ ἐπιθυμῆτε νὰ σᾶς εἴπῃ ὁ Θεός, «Τί κἀμνετε;»

Λυδία.

ΑΛΗΘΗΣ ΠΗΓΗ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΣ.

—«Είθε εδωχής;» ἠρώτησέ τις τὸν γέροντα Βαρώνου Φροσλίδ, τὸν κύριον τῶν χρηματιστηρίων τῆς Εδρώπης.

«Εδωχής! εδωχής, δταν κοιμᾶται τις μὲ πῆδλια ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν τι! Ὅχι, δέν εἶμαι εδωχής.»

—«Ὁ κ. Ἀστὼρ, δταν τὸν συνεχάρη τις διὰ τὰ κλαυτή σου, εἶπε, — «Πρέπει νὰ τὰ ἀφήσω ἔλα, δταν ἀποθάνω. Ταῦτα δέν δύνανται νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ἀσθένειαν, τὴν λύπην, τὸν θάνατον.»

—Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐπὶ τῆς βασιλείας ἐνὸς τῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας ἔξει πτωχὸς τις στρατιώτης ὀνομαζόμενος Οὐδέλλιαμ Κλέμενς. Οὗτος καίτοι μακρὰν τῶν συγγενῶν καὶ τῆς πατρίδος του, ἔχαιρε μεγάλην ψυχικὴν εἰρήνην καὶ εὐχαρίστησιν. Ὅταν δὲ κατὰ τὴν μεγάλην ἐκείνην μάχην τοῦ Φοντενῶ, ὁ βραχίων του ἐθραύσθη ὑπὸ σφαίρας καὶ ἤθελον νὰ τὸν ἀπομακρύνωσι τῆς μάχης, — «Ὅχι, εἶπαν ἐκεῖνος, μοὶ ἀπομένει ἀνύμη εἰς βραχίων, μὲ τὸν ὁποῖον δύναμαι νὰ κρατῶ τὸ ἔιφος.» Μετ' ὀλίγον ἄλλη σφαῖρα ἐθραύσεν καὶ τὸν ἕτερον βραχίονα. Ἡ θείας τῆς ἡδὴ ἦτο ἀειοδάμουτας: — πτωχὸς, κληγμένος, κοιόμενος εἰς ἐχθρικὴν γῆν, μήτε γονεῖς, μήτε συγγενεῖς, ἀλλ' οὔτε κἄν φίλους ἔχων νὰ τὸν βοηθήσωσιν, ἢ τὸν παρηγορήσωσιν, ἠτένισεν εἰς τὴν ἐσχάτην ταύτην ἀνάγκην εἰς Ἐκεῖνον. ὅστις εἶπεν, «Ἄς μὴ ταράττεται ἡ καρδία σας, μηδὲ ἀς δαλιῆ. Εἰρήνην τὴν ἐμὴν οὐκ εἶδον» καὶ «Ἰδοὺ ἐγὼ εἶμαι μὲ οὐκ πάντοτε,» καὶ ἦτο εδωχής. Ὅθεν καὶ δταν τὸν ἠρώτησέ τις τῶν συστρατιωτῶν του, «Πῶς ἔχεις ἀδελφε, Κλέμενς, τώρα;» ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς του λάμποντας μὲ οὐράνιον φλόγα καὶ εἶπε, «εἶμαι τὸσον εδωχής, ὅσον δύνανται τις νὰ ἦναι ἔξω τοῦ παραδείσου.» *Αυδία.*

Ο ΦΑΡΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΑΙ

Ἡ φύλαξ τοῦ φάρου τοῦ Καλαί ἐκαυχᾶτο ποτε περὶ τῆς λαμπρότητος τοῦ φαναῦ του, ὁ ὁποῖος εἶναι ὀρατὸς τριάκοντα μίλια μακρὰν.

Ξένος δὲ τις εἶπεν εἰς αὐτόν. «Τί θὰ συνέβαιναν, ἐάν ἐν τῶν φώτων του ἤθελε κατὰ τύχην σβεσθῆ;» — Οὐδέποτε! ἀδύνατον! ἔκραξεν ὁ φύλαξ ἐκεῖνος, φρίκας ἐπὶ τῆς ἰδέας ταύτης.

—Ἐκτείνας δὲ τὴν χεῖρά σου πρὸς τὸν ὠκεανόν, κύριε, εἶπεν, ἐκεῖ πέρα, ὅπου δέν φαίνεται τίποτε, διέρχονται πλοῖα ἀπ' ἔλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Ἐάν ταύτην τὴν νύκτα ἐν τῶν φώτων μου ἤθελε σβεσθῆ, ἐντὸς ἑξ μηνῶν θὰ ἔλθῃ ἐπιστολή, ἴσως ἀπὸ τὰς Ἰνδίας, ἴσως ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν, ἢ ἄλλον τινὰ τόπον, λέ-

γούσα, Κατὰ τοιαύτην νύκτα, εἰς τοιαύτην ὥραν, τὸ φῶς τοῦ Καλαί ἡμαυρώθη, ὁ φύλαξ παρέδραψε τὸ χρέος του, καὶ τὰ πλοῖα ἐκινδύνευσαν. *Α! κύριε, ἐνίστε εἰς τὰς σκοτεινὰς νύκτας, δταν ὁ καιρὸς ἦναι τρικυμώδης, βλέπω πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ αἰσθάνομαι ὡσάν οἱ ὀφθαλμοὶ ἔλου τοῦ κόσμου ἦσαν ἐσραμμένοι πρὸς τὸν φάρου μου Νὰ σβεσθῆ; ν' ἀμαυρωθῆ; Οὐδέποτε.» *Οὕτως ἀς λάμψη τὸ φῶς σας ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως οἱ ἄνθρωποι βλέποντες τὰ καλά σας ἔργα δοξάζωσι τὸν Πατέρα σας τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.» (Ματθ. ε. 146) *Αυδία.*

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Δρῶ συλλαβαὶ μὲ γραμμάτα πέντε μ' ἀποτελοῦσι,
Καὶ πεντακλῶσι πλὴν ἐννιά ἀπαντα ἀριθμοῦσιν,
Ἄπλοον ἤμην ἀμυντικόν εἰς πάντας τοὺς ἀρχαίους,
Πέρσας, Ἰνδοὺς, Κάρας, Μυστοὺς, Ἑλληνας καὶ Ρωμαίους·
Κ' ἐθεωροῦμην πάντοτε τὸ κράτιστον ἐκείνων,
Ἄν χρῆσιν ἐκαμνόν ποτε ἐν ὧρα τῶν κινδύνων.
Πλὴν σήμερον ἡ χρῆσις μου δέν ὤφελεϊ διόλου
Ἐνώπιον τοῦ τουφεκιοῦ, βεβόλβερ, τηλεβόλου.
Ἐάν ἐκ τῶν γραμμάτων μου τὸ δεύτερον ἐκβάλῃς,
Τὸν τόνον δ' ἐκ τοῦ τόπου του ποσῶς δέν μεταβάλῃς,
Πάραυτα λέξιν θὰ ἴδῃς, σημαίνουσαν τὸ μόνον,
Τὸ διακρίνον οὐκ ἐμὲ ἐκ τῶν ἀλόγων ζῶων.
Κι' ὅπερ ὀφείλει ἕκαστος ὅπως καλλιεργήσῃ,
Ἴνα καλῶς κ' ἐπιτυχῶς στήν κοινωνίαν ζήσῃ.
Τώρα τὸν τόνον στήν ἀρχὴν τῆς λέξεως ἀνβάλῃς,
Ἄλλὰ τὸ πνεῦμά της ποσῶς ἐάν δέν μεταβάλῃς.
Θὰ ἴδῃς λίαν χρήσιμον εἰς τοὺς ἀνθρώπους ζῶων,
Τιμώμενον ἀντὶ Θεοῦ εἰς ἀμαθείας χρόνον.
Προσέτι δύο βασιλεῖς, ἢ ἤρωας ἀρχαίους,
Καὶ μάντιν δὲ καὶ ἱατρὸν ἀπὸ τοῦς ἡμιθέους.
Τὰ δύο τελευταῖά μου ἀν τώρα ἀφαιρήσῃς,
Καὶ ἀν δξείαν καὶ φιλήν εἰς ταῦτα ἐπιθέσῃς.
Θὰ ἴδῃς τὸ ἀποτελοῦν τὰ ἰσχυρά σου μέλη,
Τοὺς σπιθαροὺς βραχίονας καὶ τὰ σταυρά σου σκέλη.

G. A. K.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

— Μικρὰ κέρδη πολλάκις μεγαλλετέρας ζημίας προξενούσιν.

— Ἡ ἀδολοσχία πολλοὺς ἤδη διέφθειρεν.

— Ὁ Σωκράτης καὶ τοὶ πτωχοὶ δέν ἡμέλει ὁμοῦς τὸ σῶμά του, καὶ τοὺς ἀμελοῦντας αὐτὸ δέν ἐπήγει.

— Ὅταν λοιδορῆσαι ὑπόμνε, διότι ὁ λοιδορῶν, ἐάν ὁ λοιδοροῦμενος δέν προσπειθῆται, λοιδορεῖται λοιδορῶν.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΡΙΟΝ.

Ἡ

Ἡ κορὰ Καλὴ καὶ ἡ παρακαταθήκη της.

(Συνέχεια τοῦ προηγούμενου ἀριθμοῦ.)

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν ἡ κορὰ Σμιθ ἐθαύμασεν εὐροῦσα ὅλα τὰ ρούχα ἐξαιρετα σιδερωμένα καὶ ὠραία διπλωμένα καὶ εὐχαριστήθη εἰς τὴν πρότασιν τῆς μαύρης νὰ τῇ ἐπιτρέψῃ νὰ μεταχειρίζεται τὸν σιδερωθὲν της φοῦρνον της ἀντὶ τοῦ σιδερώματος. Ἐπιτα δὲ στραφεῖσα πρὸς αὐτήν

— Καὶ τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς μὲ αὐτὸν τὸν φοῦρνον, Καλὴ; ἤρώτησεν.

— Ἀχ, κορὰ μου, — εἶπεν ἡ κορὰ Καλὴ, ὡς βλέπεις ἔχω εἰς τὴν φροντίδα μου αὐτὰ τὰ μικρὰ πουλάκια, καὶ Κύριος εἶδε πότε ὁ τρομαρὸς ἐκεῖνος πόλεμος μεταξὺ ἀδελφῶν θὰ τελειώσῃ. Τὰ χρήματά μας δλιγοστεροῦν καθ' ἡμέραν καὶ πρὶν τελειώσουν καὶ φθάσωμεν εἰς ἀνέχειαν θέλω νὰ κάμω κατὶ τι διὰ τὴν οἰκονομίαν ὀλίγα χρήματα πᾶσαν ἡμέραν.

Ἐγὼ ἔχῃ κάτω εἰς τῆς κορᾶς μου τὸ σπῆτι συνείθισα νὰ τοῦς κάμνω ὠραία γλοκίσματα καὶ μοι φαίνεται ὅτι ἂν κάμω τοιαῦτα ἐδῶ, εἰς τὴν μεγάλην πόλιν, θὰ εβρω ἀγοραστὰς.

Σὺ εὐχομαι ἐπιτυχίαν, Καλὴ, εἰς τὸ σχέδιόν σου,

ἀλλὰ χρεωστῶ νὰ σοὶ εἶπω, ὅτι πολλὰς ἐλπίδας δὲν ἔχω περὶ τούτου, — εἶπεν ἡ κυρία Σμιθ.

— Ὁ Θεὸς δὲ μᾶς βοηθήσῃ εἰς τὴν ἀνάγκην μας, — εἶπεν ἡ κόρη Καλὴ. Ἴσως διὰ χάριν τῶν δύο τούτων μικρῶν ἀγγέλων θὰ μοὶ δώσῃ χάριν ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων καὶ θὰ πωλῶ τὰ γλυκύσματά μου.

Ταῦτα εἰπούσα ἔλαβεν ἀνά χειρας τὸ καλάθιον καὶ ἐξῆλθε διὰ νὰ ἀγοράσῃ τὰ ἀναγκαῖα, Ξύλα, ἄλευρον, βούτυρον καὶ ζάχαριν, μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐπέστρεψε φέρουσα ὅλα ταῦτα, καὶ ἀμέσως ἐπεδόθη εἰς τὸ ἔργον της. Ἔστρεψε τὸν φούρνον, ἤναψε τὴν φωτιάν, ἐζύμωσε τὸ ἄλευρον, καὶ ἀφοῦ ἐζυμώθη, εἰς ἀνάδη, ὡς κοινῶς λέγεται, τὸ ζυμᾶρι, κατασκευάσεν ἐξ αὐτοῦ κολούρια καὶ ἔψησεν αὐτὰ εἰς τὸν φούρνον.

Ὅλη αὕτη ἡ ἐργασία ἐγένετο ἐνώπιον τῶν παιδιῶν καὶ τῆς κυρίας Σμιθ, ἥτις ἐφαίνετο, ὅτι δὲν ἐπίστευε τοῖς ὀφθαλμοῦς της, βλέπουσα τὴν μαύρην ἐκείνην, τὴν ὁποίαν κατὰ πρῶτον τόσον περιεφρόνησε, νὰ γνωρίζῃ νὰ κάμῃ ταχέως καὶ ἐπιτυχῶς τόσον ὠραία καὶ ἔκλεκτικὰ τὴν ὄψιν κολούρια.

— Μὰ κάμνεις νὰ θαυμάζω, Καλὴ, — εἶπε τελευταῖον, ὅταν εἶδε τὸν σωρὸν τῶν κολουριῶν ἀχνίζοντα καὶ εὐωδιάζοντα. Μὰ τὴν ἀλήθειαν εἶσαι θαυμαστὴ γυνή! Ἐν μόνον φοβοῦμαι, ὅτι οἱ ἄθροιστοι ἐδῶ εἰς τὰ μέρη μας δὲν ἀρέσκονται πολὺ εἰς τοὺς μαύρους, ἀν καὶ ἐπιθυμοῦν καὶ ἐξοδεύουν καὶ μάχωνται νὰ τοὺς ἐλευθερώσουν ἀπὸ τὴν δουλείαν, καὶ ἐπομένως δὲν θὰ θέλουν νὰ φάγουν πράγματα κατασκευασμένα ἀπὸ οὗ.

— Ἀλλ' ἐγὼ ἤκουσα πολλάκις, ὅτι ἐδῶ εἰς τὴν πόλιν τῆς Νέας Ὑόρκης, τὰ καλλίτερα καὶ μεγαλειότερα ἐξοδοχεῖα μεταχειρίζονται μαύρους ὡς ὑπηρέτας καὶ εἰς αὐτὴν τὴν τράπεζαν ὥστε ἀν δὲν ἤμπορέσω νὰ πωλήσω τὰ κολούρια μου ἔξω εἰς τοὺς δρόμους, θὰ εὕρω ἀγοραστὰς εἰς τὰ ἐξοδοχεῖα ἐκεῖνα. Ἐπειτα διατὶ τάχα οἱ λευκοὶ νὰ περιφρονῆτε ἡμᾶς τοὺς μαύρους, διότι εἴμεθα μαῦροι, ἀφοῦ ὁ Θεὸς μᾶς ἔκαμιν οὕτως; Ὅσον διὰ τὴν ἀμάθειάν μας, αὕτη δὲν εἶναι ἐλάττωμά μας φυσικόν, ἀλλὰ προέρχεται ἐκ τοῦ τοῦ, ὅτι δὲν εἴχομεν εὐκαρίαν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὰ σχολεῖα νὰ μάθωμεν καὶ ἡμεῖς γράμματα.

Ἄλλ' ὅ; μὴ χάνωμεν καιρὸν εἰς τοιαύτας συνουσίας, διότι ἔχω ἄν ἀκόμη πρᾶγμα νὰ κάμω πρὶν ἐξέλθω εἰς τὰς ὁδοὺς μετὰ τὰ κολούρια μου — νὰ κατασκευάσω ἄν νέον φόρμα καὶ ταῦτα εἰπούσα ἐξέτόλιξε τὸ δέμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐντὸς τοῦ νέου πανερίου της καὶ ἐφάνη ἄν κομμᾶτιον τοιγούτ' χρώματος λευκοφαίου, ἄν ζεῦγος νέων ὑποδημάτων, καὶ ἄν λευκὸν κεφαλόδεσμα.

— Ἰδὲν ἡ στολή μου, — εἶπε μετὰ μεριδίαματος πρὸς τὴν κυρίαν Σμιθ.

— Καλὰ, ἀλλὰ τὸ τοῖσι δὲν δόνασαι νὰ φορέσῃς ὅπως ἔχει χρειάξαι νὰ κοπῇ καὶ νὰ βραβῆθῃ, καὶ ποῶς θὰ σοῦ κάμῃ ὅλα ταῦτα;

— Ὅσον δὲ αὐτὸ κυρία, — εἶπεν ἡ κυρία Καλὴ, — μὴ φοβεῖσαι — αἱ χεῖρες αὐταὶ πολλάκις ἔκοψαν καὶ ἔβραβαν καλλίτερα ἀπὸ τοῦτο φορέματα. Ἀκόμη δὲν ἐγνώρισας καλὰ τί πρᾶγμα εἶναι ἡ Καλὴ; καὶ ταῦτα εἰπούσα ἐμέτρησε τὸ τοῖσι, τὸ ἔκοψε καὶ ἤρχισεν νὰ τὸ τροπῶν.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι τὸ φόρμα τῆς ἦτο ἄπλοον ἀλλ' ἡ ταχύτης καὶ ἐπιδαξίότης, μετὰ τὰς ἁποίας τὸ ἡτοῦμασεν ἐξέκληξαν τὴν κυρίαν Σμιθ, καὶ ἤρχισεν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης νὰ τὴν θεωρῇ ὡς ἄν ἐξαιρετικόν.

— Ἀντὶ νὰ κατακοσμάσῃς κολούρια, Καλὴ, καλεῖται θὰ ἔκαμνεις νὰ ὑπάγῃς εἰς καμμίαν μοδίστραν βλέπω ὅτι μεταχειρίζεσαι τόσον καλὰ τὸ βελόνι καὶ ἀκόμη καὶ τὸ ψαλίδι, ὥστε μοὶ φαίνεται, ὅτι θὰ σοῦ δώσουν καλὸν μισθόν.

— Δὲν θέλω τοιαύτην ἐργασίαν, — εἶπεν ἡ Καλὴ — ἡ ὁποία θὰ μὲ κρατεῖ μακρὰν ἀπὸ τὰ πουλάκια μου δλην τὴν ἡμέραν καλλίον ὀλίγον καὶ μετὰ αὐτὰ.

Ἡ ἐπομένη πρωτὰ εὔρε τὴν κυρίαν Καλὴν ἐτοιμὴν διὰ τὸ πρῶτον ἐμπορικὸν ταξίδι της. Ὅταν δὲ τὰ παιδιά ἐσηκώθησαν καὶ τὴν εἶδον στολισμένην μετὰ τὸ νέον της φόρμα, τὸν λευκὸν κεφαλόδεσμον καὶ τὰ νέα παπούτσια ἤρχισαν νὰ γελοῦν καὶ νὰ κηδοῦν ἀπὸ τὴν χαρὰν τῶν καὶ νὰ τῆς λέγουν πόσον εὐμορφὴ ἦτο! κ. τ. λ. Τόσην δὲ ταραχὴν ἔκαμον μετὰ τὰ πηδήματά των ὥστε ἐφεραν μέσα μετ' ὀλίγον τὴν κυρίαν Σμιθ, ἡ ὁποία δὲν ἐξηπάσθη ὀλιγώτερον τῶν παιδιῶν εὐροῦσα τὴν κυρίαν Καλὴν οὕτω πως ἡτοῦμασμένην.

— Λοιπὸν, Καλὴ, εἶσαι διὰ ἐκδρομῆν;

— Μάλιστα, κυρία Σμιθ — καὶ ἡ μόνη χάρις, ὅπου θὰ μοῦ κάμῃς εἶναι νὰ προσέχῃς τὰ πουλάκια μου ταῦτα ἐωσότου ἔλθω.

— Ἐννοία σου, Καλὴ, — ἐφώνησαν ἀμφότερα ἡμεῖς θὰ εἴμεθα καλὰ παιδιά — μόνον νὰ μᾶς φέρῃς ὀλίγα κάστανα ψημένα, ὅταν ἔλθῃς. Ἐξυρεῖς πόσον τὰ ἀγαπῶμεν!

— Λοιπὸν, πουλάκια μου, ἔλατε νὰ οἶς φιλήσω πρὶν φύγω. Θὰ ἴδω τὴ μοῖρὰ σας σήμερον.

Τὰ παιδιά ἔστρεξαν καὶ ἐκρεμάσθησαν ἀπὸ τὸν λαιμόν της καὶ ἐκάλυψαν τὸ μαῦρον πρόσωπόν της μετὰ φιλήματα.

Μετὰ τοῦτο ἡ κυρία Καλὴ ἐγέμισε τὸ πανερίον της μετὰ κολούρια, τὸ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της, ἔβαλε τὴν λευκὴν ποδιάν της καὶ ἐξῆλθε τῆς οἰκίας.

— Καλὴ πούλησι, Καλὴ, ἐξεφώνησεν ἡ κυρία Σμιθ ἐκ τοῦ παραθύρου.

—Εὐχαριστῶ, καρία,—ἦτο ἡ ἀπάντησις, καὶ ἡ μαύρη διευθύνθη πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τὸ ὁποῖον ἔκειτο πλησιέστερον τῆς συνοικίας τῆς.

(Ἐκκολουθεῖ.)

ΤΟ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ ΘΕΜΕΛΙΟΝ.

— Πῶς πηγαίνει ἡ οἰκοδομή σας; ἡρώτησα φίλον τινά, δούκις κατεγίνετο περὶ τὴν οἰκοδομὴν οἰκίας τινὸς δι' ἑαυτὸν καὶ τὴν οἰκογένειάν του.

— Ὅχι τόσο καλὰ, ὅσον ἐπεθύμουν, — ἀπεκρίθη ὁ φίλος. Οἱ τοῖχοι κατεκτίσθησαν εἰς τι μέρος καὶ διεργάγησαν εἰς ἄλλο, αἱ δὲ δοκοὶ φαίνονται ὑλίγον μετατοπισθεῖσαν λοπούμαι δὲ δι' αὐτὸν δὴ δυνήθωμεν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς αὐτὴν τὸν ἐρχόμενον χειμῶνα.

— Λοπούμαι, φίλε μου, ἀκούων ταῦτα μοὶ φαίνεται δὲ, ὅτι ὁ ἀρχιτέκτων εἶναι ἀξιοκατάκριτος διὰ τοῦτο.

— Οὕτω φαίνεται καὶ εἰς ἐμὲ, — εἶπεν ὁ φίλος· ἀλλ' ἀφοῦ ἀπεφάσισα νὰ κάμω ἐγὼ αὐτὸ, τὸν ἀρχιτέκτονα, δὲν δύνάμαι νὰ μεμφθῶ ἄλλον τινα εἰμὴ ἑμαυτὸν, καὶ τοῦτο ὡς γνωρίζεις δὲν εἶναι πολὺ εὐχάριστον!

— Φοβοῦμαι, ὅτι τὸ σφάλμα εἶναι εἰς τὰ θεμέλια, — προσέθηκα μετὰ τινος ἐμφράσεως. Ἐπρόβλεψα καλῶς εἰς τοῦτο;

— Πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἤμην προκατειλημμένος ὑπὸ τινος ἰδίας μου ἰδέας, ἥτις δὲν συνεφώνει ἐντελῶς πρὸς τοὺς ἀρχαίους κανόνας τοῦ οἰκοδομεῖν, καὶ τὴν ἰδέαν μου ταύτην ἀπεφάσισα νὰ βάλω εἰς πρᾶξιν. Μοὶ ἐφάνετο, ὅτι ἦτο καὶ θαυμάσιον καὶ περιττὸν νὰ σκάψῃ τις μέχρι οὗ φθάσῃ εἰς στερεὰν γῆν ἢ βράχον, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ θέσω τὰ θεμέλια ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τὸ ὁποῖον ἐφάνετο ἀρκετὰ στερεόν. Μεταχειρισθὴν δὲ προσέτι ὡς ὑλικὸν λίθους, τοὺς ὁποίους ἔκοψα ἕκ τινος λατομείου, ἐν τῷ ἰδίῳ μου ἀγρῷ, καὶ πηλὸν εἶδος τι χρώματος, τὸ ὁποῖον ἤκουσα φημιζόμενον ὡς κατάλληλον διὰ τοιοῦτον σκοπὸν. Ἦδη φοβοῦμαι, ὅτι οἱ λίθοι δὲν ἦσαν ἀρκετὰ σκληροὶ καὶ μεγάλοι ὅσον οἱ ἐν χρήσει πρὸς κατασκευὴν τοιοῦτων οἰκοδομῶν.

— Λοιπὸν, τὸ θεμέλιον πρέπει νὰ ἦναι ἀκροσφαλές, — εἶπον, — καὶ ἀνίκανον νὰ ὑποδραστῆται τὸ βῆρος τοιοῦτου κυρίου.

— Εἶναι πολὺ ἐνοχλητικὸν, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ φίλος. Τί μὲ συμβουλεύεις νὰ πράξω;

— Ἡ συμβουλή μου εἶναι νὰ κατακρημνίσῃς ὁλόκληρον τὸ οἰκοδόμημα διὰ μιᾶς, ἀμέσως. — Μὴ δαπανᾷς πλέον χρήματα καὶ κόπους καὶ φροντίδας εἰς πείραμα ὅπως ὁ ἴδιος τὸ ὠνόμασας, τοῦ ὁποίου τὰ ἀπο-

τελέσματα ἤρχισας ἀπὸ τοῦδε νὰ βλέπῃς καὶ ἄρχισον ἐκ νέου τὴν οἰκοδομὴν σου, θέτων τὰ θεμέλια ἐπὶ βράχου ἢ στερεᾶς γῆς. Μεταχειρισθῆτι δὲ λίθους καὶ πηλὸν κατάλληλα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, τὸ δὲ λατομεῖον καὶ τὸν πηλὸν σου μεταχειρισθῆτι δι' ἄλλην χρείαν. Ἡ οἰκοδομὴ οἰκίας δὲν εἶναι πρᾶγμα, εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ κάμῃ τις πειράματα, δοκιμαῖς, ἐὰν σκοπεύῃ μάλα νὰ κατοικήσῃ ἐν αὐτῇ πρὸς περισσοτέραν σου δὲ πληροφορίαν σὲ παραπέμπω εἰς ὅ,τι ὁ κάλλιστος ἀρχιτέκτων εἶπε περὶ τοῦτου, καὶ ἀφοῦ συμμορφωθῆς μὲ τὰς δόξιας του εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς οἰκίας σου ταύτης, βάλε αὐτὰς εἰς πρᾶξιν καὶ ὡς πρὸς τὸν πνευματικὸν σου οἶκον, — τὴν ἀθάνατόν σου ψυχὴν, καὶ κτίσον αὐτὴν οἶκον θεμελιωμένον ἐπὶ τοῦ βράχου, ὅστις εἶναι ὁ Χριστὸς, διὰ νὰ διατηρηθῆ εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα.

(Ἐκ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς.)

Ἐν Χαλκίδι τὴν 20 Δεκεμβρίου 1875

Κόρις Σοντάκια

Ἐλαβον κατ' αὐτὰς τὰ φύλλα τῆς ἐφημερίδος τῶν Παίδων ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέχρι τοῦ τρέχοντος μηνὸς καὶ οἶς ἐσωκλείω ἐνταῦθα τὴν ἐτησίαν πληρωμὴν τῆς συνδρομῆς εἰς γραμματισμόν. Μεγίστη εἶναι ἡ πνευματικὴ ὠφέλεια, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς οἱ παῖδες καὶ νῦν λαμβάνομεν ἀπὸ τῆς ἐφημερίδας σας καὶ διὰ τοῦτο εὐχόμεθα ἵνα ἦτον ἐὰν ἐξεδίδοτο δις τοῦ μηνός. Εἶναι ὁμολογούμενον, ὅτι τὸ φύλλον σας εἶναι ὄχι μόνον ἐστολισμένον μὲ ὠραίας καὶ περιέργους εἰκονογραφίας, ἀλλὰ περιέχει καὶ ἐπιστημονικά γινώσκαι, διὰ τοῦτο θὰ εἶς παρακαλέσω, ἀφοῦ ἐγκλείστωις λάβετε τὴν συνδρομὴν εἰς γραμματισμόν, νὰ μὲ ἐγγράψετε συνδρομητὴν σας καὶ διὰ τὸ ἐρχόμενον ἔτος, τὸ ὁποῖον εὐχόμεθα νὰ διέλθετε μὲ ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν. Δέχθητε τὴν βαθεῖαν ἔκφρασιν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεώς μου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΑΒΑΖΟΥ.

Σ. Σ. Ἐφ. τῶν Παίδων. Εἶχον δίκαιον οἱ φίλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐθεώρησαν τὴν μὴ δημοσιεύσιν τοιοῦτων ἐπιστολῶν, ὅποια ἡ ἀνωθι, ὡς μὴ καλὸν, ἂν καὶ τὸ ἐλαττηρίονμας ἦτο ἀπλὴ μετριοφροσύνη. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ δημοσιεύωμεν τινὰς τούτων χάριν αὐτῆς τῆς Ἐφημερίδος, τὴν ὁποίαν τοσοῦτον τὰ παιδία ἀγαπῶσι.

ΑΔΑΜΑΣ ΚΑΙ ΓΕΝΝΑΙΟΦΡΟΣΥΝΗ.

Ἐντιμὸς τις καὶ εὐκατάστατος οἰκογενειάρχης γέρων ἤδη τὴν ἡλικίαν, ἀπεράσισε πρὶν ἢ τὸν καταλάβῃ ὁ θάνατος νὰ διαμοιράσῃ εἰς τοὺς τρεῖς αὐτοῦ υἱοὺς τὴν περιουσίαν του· καλέσας ἐπομένως αὐτοὺς ἔδωκεν εἰς ἕκαστον τὸ ἀναλογικὸν αὐτῷ ἐκ τῆς πατρικῆς περιουσίας ἀπολοῦθω· δ' ἔδειξε εἰς αὐτοὺς λαμπρὸν τινα καὶ πολύτιμον ἀδάμαντα, τὸν ὅποιον, τοῖς εἶπεν, ἐφύλαττε δι' ὅν τινα ἐκ τῶν τριῶν εἰς διάστημα ὀρισμένου χρόνου κατορθώσῃ διὰ γενναίας τινὸς καὶ εὐγενοῦς πράξεως νὰ καταστῇ ὁ μᾶλλον τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ἀξίος αὐτοῦ. Ἀμέσως λοιπὸν καὶ οἱ τρεῖς διεσκορπίσθησαν καὶ δὲν ἐπανῆλθον εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν εἰμὴ κατὰ τὸν ὅπῃ τοῦ πατρὸς αὐτῶν προσδιορισθέντα καιρὸν. Παρουσιασθέντες δὲ ἐνώπιον τοῦ κριτοῦ πατρὸς τῶν ἤρχισεν ὁ πρωτότοκος νὰ λέγῃ ὡς ἑξῆς.

«Πάτερ μου κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου ξένος τις εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην, ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων, νὰ μοὶ ἐμπιστευθῇ ἅπασαν αὐτοῦ τὴν περιουσίαν χωρὶς νὰ λάβῃ παρ' ἐμοῦ οὐδεμίαν ἀσφάλειαν, οὔτε γραπτὴν δηλονότι ἀπόδειξιν, οὔτε ἄλλην ἔνδειξιν, ὅτι μοὶ παρακατέθεσε τὴν περιουσίαν αὐτοῦ· πλὴν ἐγὼ ἐν καιρῷ ἐπέστρεψα αὐτῷ πιστῶς ὅ,τι παρ' αὐτοῦ εἶχον λάβει. Ἡ τιμότης μου αὕτη δὲν εἶναι ἀξία ἐπαίνων καὶ ἐπομένως τοῦ ἀδάμαντος.»

«Ἐκαμες, υἱέ μου, τὸ χρέος σου,» τῷ ἀπήντησεν ὁ γέρον· «τῶντι ἐπρεπε ν' ἀποθάνῃ τις ἐξ ἐντροπῆς ἐάν ἤδονατο νὰ φερθῇ ἄλλως πως. Ἡ τιμότης εἶναι χρῆος ἐκάστου ἀνθρώπου, ἡ δὲ πράξις σου εἶναι πράξις δικαιοσύνης καὶ ὄχι γενναϊότητος.»

Τότε ὁ δευτερότοκος υἱὸς ἐξηγήσατο τὸν ἀδάμαντα διὰ τὴν ἑξῆς πράξιν του.

«Ἐγὼ, εἶπεν, εὐρέθην ποτὲ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ταξιδίου μου, εἰς τὴν ὄχθην μιᾶς λίμνης, ἐντὸς τῆς ὁποίας κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἶδον νὰ πέσῃ ἐξ ἀπροσεξίας μικρὸν παιδίον, χωρὶς δὲ νὰ διατάσω ποσῶς ἐβρίθην εἰς τὸ ὕδωρ καὶ τὸ ἔσωσα ἐκ βεβαίου θανάτου, δλον δὲ τὸ χωρίον, εἰς τὸ ὅποιον ἐγένετο τοῦτο, δόναται νὰ μαρτυρήσῃ περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων μου. Δὲν μὲ ἀνήκει διὰ τοῦτο ὁ ἀδάμας.»

«Καλλίστα ἔπραξας, — εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ πατήρ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πράξιν ταύτην δὲν εὐρίσκω τὴν εὐγένειαν, τὴν ὁποίαν ἐζητήσα ἀπὸ σῶς· αὕτη δὲν μαρτυρεῖ εἰμὴ ἀπλὴν φιλανθρωπίαν ἐκ μέρους σου.»

Τέλος ὁ τελευταῖος υἱὸς λαβὼν τὸν λόγον εἶπε.

«Πάτερ μου, ἐγὼ εὐρον τὸν μέγιστον ἐχθρόν μου ἀποπλανημένον τῆς ὁδοῦ καὶ κοιμώμενον εἰς τὸ χαι-

λος μιᾶς φρικτῆς ἀβύσσου εἰς τρόπον ὥστε καὶ τὸ ἐλάχιστον κίνημά του ἤθελε τὸν κατακρημνίσει εἰς τὸ βάραθρον, ἐπομένως ἡ ζωὴ αὐτοῦ εὐρίσκειτο εἰς χεῖρας μου, πλὴν ἐγὼ λησμονήσας τὴν θανάσιμον αὐτοῦ πρὸς ἐμὲ ἔχθραν ἐφρόντισα νὰ τὸν ἐξυπνίσω ἀμέσως μὲ τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις καὶ νὰ τὸν ἀπομακρύνω τοῦ κινδύνου.»

«Ἄ! τέκνον μου.— ἀνέκραξε τότε ὁ γέρον μετὰ στοργῆς ἐναγκαλιζόμενος αὐτόν, «εἰς σὲ τῶντι ἄνευ ἀντιλογίας ἀνήκει ὁ ἀδάμας.»

Τὸ μικρὸν τοῦτο ἀνέκδοτον εἶναι πολὺ διδακτικὸν καὶ μᾶς διδάσκει, ὅτι ἐάν διὰ τὸν κοσμικὸν ἐκείνον ἀδάμαντα, ὁ καλὸς ἐκείνος υἱὸς ἠγωνίσθη καὶ κατόρθωσε νὰ νικήσῃ τὰ ἐχθρικά αὐτοῦ αἰσθήματα, διὰ τὴν αἰωνίαν καὶ ἀσθαρτον εὐδαιμονίαν, τὴν ὁποίαν ὁ οὐράνιος ἡμῶν Πατήρ ἠτοίμασε διὰ πάντας τοὺς ἀκολουθοῦντας τὰς ἀγίας Αὐτοῦ ἐντολάς πάντες ἡμεῖς χρωστοῦμεν νὰ προσπαθῶμεν νὰ λησμονῶμεν τὰ μικρὰ κατὰ τῶν ἀδελφῶν ἢ φίλων μας παράπονα καὶ νὰ καταπνίγωμεν τὰ κατὰ τῶν ἐχθρῶν μας πάθη.

M.-N. Σ.

Ἀόσις τοῦ ἐν τῷ προηγ. φύλλῳ αἰτήματος.

Ἐδοσιπóρος (ο=70= δ=4 ο=70ι=10 π=80
ο=70 ρ=100 ο=70 ζ=200=274.)

Ἐδοός, ὄρος, ὄρος, πόρος.

Ἐλόθη ἐπιτυχῶς ὑπὸ τῆς Μαρίας Παξιμάδη ἐκ Πειραιῶς, τῶν Ἰω. Μπογάκου καὶ Ἰω. Α. Κουρτίκη ἐκ Καλαμῶν τῶν Γ. Α. Μαρικτίου, Σοφίας Διπλαροπούλου, Ἐλευθερίας Π. Δημητροπούλου καὶ Βασιλικῆς Κ. Πασχάλη ἐκ Πατρῶν, καὶ Καλλιόπης Ι. Δραγάτου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐμμέτρως ὡς ἑξῆς.

Ἐπηόθησα περιπατῶν ἐν ἀναβῶ τὸ ὄρος,

Μ' ἐκάλυε στενὴ ὁδός, ἧς δὲν ὑπῆρχεν ὄρος,

Ἄλλὰ προβαίνω καὶ ἰδοὺ ἐνώπιόν μου πόρος,

Ἐμπρός! ἔ τὸ τέρμα, ἔκραξα· δὲν εἶμαι ὄδοσιπóρος;

ΠΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

Τὰ ἑξ γράμματα, τὰ ἀποτελοῦντα τὸ ὄνομα πόλεως τινος ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, δις περιφῆμου κατασταθείσης, εἶναι ἀρχικὰ τῶν ὀνομάτων δύο βασιλέων, δύο προφητῶν, ἑνὸς ἱερέως καὶ μιᾶς διασήμεου γυναίκας. Ποία ἡ πόλις αὕτη καὶ ποία τὰ ὀνόματα τῶν ἐν λόγῳ προσώπων,

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἡ διανομὴ τῶν βραβείων εἰς τοὺς λύσαντας τὰς ἱερογραφικὰς ἐρωτήσεις ἀναβάλλεται διὰ τὸν ἐπόμενον ἡμέρα· ἐνεκα τῆς μὴ ἐγκαίρου ἀφίσεως πολλῶν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.